

תת"ע 994/08/19 - חגית אלקובי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 994-08-19 מדינת ישראל נ' חגית אלקובי
תיק חיצוני: 38119800282

מספר בקשה: 2

כבוד השופטת דורית בונדה	בפני
חגית אלקובי	המבקשת
מדינת ישראל	נגד המשיבה

החלטה

1. לפני בקשה לביטול פסק-הדין אשר ניתן כנגד המבקשת ביום 10.11.19, בהעדר התייצבות לדין ההקראה אשר נקבע בעניינה.
2. המבקשת הורשעה בהעדרה בעבירה אשר יוחסה לה בכתב האישום ולפיה נהגה ביום 13.1.2019 בשעה 9:39 ברחוב דוד רמז באשקלון, ובהתקרבה למעבר חצייה, לא אפשרה להולך רגל שחצה במעבר להשלים את החצייה בבטחה, בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה.
3. בגזר הדין הושת על המבקשת קנס בסך של 500 ₪, כפי הקנס הקבוע בצו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002, ביחס לעבירה בה הורשעה.
4. לטענת המבקשת, לא קיבלה את ההזמנה לדין, זאת חרף בקשתה להישפט ומכאן בקשתה לביטול פסק-הדין.
5. לתיק הוגשה תגובת המשיבה והתנגדותה לבקשה, נוכח קיום אישור מסירה המעיד כי המבקשת הוזמנה לדין אולם לא דרשה ההזמנה.
6. בהתאם לרע"פ 9142/01 סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל (2.10.13) החלטתי לדון בבקשה שלא בנוכחות הצדדים, לאחר שהצדדים שניהם העלו טענותיהם כאמור על הכתב.

דין

7. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק-דין אשר ניתן בהעדר, באם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשמת לדין או באם אי עמוד 1

ביטול פסק הדין יגרום עיוות דין לנאשמת.

8. ביחס לטענה בדבר אי המצאת ההזמנה לדיון, הרי שבחינת אישור המסירה הקיים בתיק מעלה, כי ההזמנה לדיון נשלחה אל המבקשת בדואר רשום, אל כתובתה בשד' הציונות 81/34, אשקלון, אולם חזרה מן הטעם: "לא נדרש".

9. בתקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי התשנ"ד-1974 נקבעה חזקת המסירה החלה בעבירות כדוגמת העבירה בה הורשעה המבקשת ולפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

10. הפסיקה אף היא קבעה, כי מקום בו נאשם לא דרש את דבר הדואר ניתן לראות בכך המצאה כדין וראו תת"ע 6057-12-11 (אשד') **בכר נ' מדינת ישראל** (10.7.12) שם:

"מדובר בעבירה מסוג ברירת משפט המבקש ביקש להישפט פעל בחוסר מעש, לא לקח את הדואר ובנסיבות אלה ומכל האמור לעיל, אין לראות בכך כל הצדקה לעיוות דין ולביטול פס"ד".

וראו גם החלטת כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 7862/13 ג'סאן אבו אלמפלפל נ' מדינת ישראל (20.11.13).

11. בענייננו, המבקשת כאמור נמנעה מלקבל את ההזמנה לדיון, בכך שלא דרשה את דבר הדואר אשר נשלח אליה כדין, בכך קמה החזקה כי ההזמנה לדיון הומצאה לה כדין וחרף זאת לא טרחה המבקשת להתייצב למשפטה.

12. משכך ובהתאם לסעיף 240 (א) (2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ומאחר והמבקשת זומנה כדין ולא התייצבה, הרי שרואים אותה כמי שהודתה בכל העובדות אשר נטענו בכתב האישום וניתן לשופטה בהעדר, כפי שגם נעשה.

13. למבקשת ניתן איפוא יומה ונותר כעת לבחון, האם באי ביטול פסק-הדין חרף זימונה כדין, ייגרם למבקשת עיוות דין.

14. בבקשת המבקשת אין זכר לטענה בדבר עיוות דין אשר ייגרם לה אם לא יבוטל פסק-הדין.

15. המבקשת אף לא העלתה כל טענות הגנה בבקשתה ואף לא תמכה בקשתה בתצהיר.

16. אף אם אניח כי ישנן בידי המבקשת טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עברה את העבירה המיוחסת לה, הרי שהלכה היא כי היה על המבקשת להתייבב לדין ולטעון טענותיה ומשלא עשתה כן, ניתן היה לראותה כמי שהודתה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרה, וראו בעניין זה דברי כב' השופט אדמונד לוי (בדימוס) ברע"פ 5569/07 **אברך בן טובים נ' מדינת ישראל** (9.7.07), שם:

"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייבב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."

17. וראו גם רעפ 2282/07 דניאל דגן נ' מדינת ישראל (14.3.07), שם:

"..לעניין הבקשה לביטול פסק-הדין, צדק בית-המשפט לתעבורה בכך שדחה את הבקשה. פסק הדין ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. העובדה כי המבקש לא הגיע לדין ולא הודיע על כך לבית-המשפט עקב מחלתו, אינה כשלעצמה מצדיקה את ביטול פסק הדין..."

18. גם בחינת העונש אשר הוטל על המבקשת מלמדת כי מדובר בעונש כפי הברירה לפי צו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002) ולא מעבר לכך, זאת חרף אי התייבבותה.

19. לפיכך ובמכלול הנסיבות מעלה, לא מצאתי כי ייגרם למבקשת, אשר זומנה כדן, עיוות דין באי ביטול פסק-הדין ומשכך, אני מורה כי פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבקשת ביום 10.11.2019 יותר על כנו.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כדן.

ניתנה היום, י' כסלו תש"פ, 08 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.